

Розділ 1

БРАТИ МАУГЛІ

Була сьома година спекотного вечора в горах Сіоні, коли Батько-Вовк проснувся після денного спочинку, почухався, позіхнув — і повитягав, одну за одною, заціпенілі лапи, щоб геть прогнати сон. Мати-Вовчиця дрімала, поклавши великий сірий писк на своїх чотирьох вовченят; ті вовтузились і скімлили, а місяць світив у середину печери, де жила вся їхня сім'я.

— У-ух! — промовив Батько-Вовк. — Знову пора на полювання.

Він хотів уже скочити з гори вниз, аж тут маленька тінь із кудлатим хвостом лягла на поріг печери й запхинулася:

— Хай щастить тобі, Голово над Вовками! Хай будуть міцні та білі зуби в твоїх шляхетних діток. Хай твої дітки ніколи не забувають, що в світі є голодні!

То був шакал — Табакі-блюдолиз: усі вовки Індії його зневажають — за те, що він нишпорить світом, сіє сварки, розносить плітки, підбирає ганчір'я та шкіру на сільських смітниках.

Та все ж таки й вони бояться Табакі — адже він частіше за всіх у джунглях слабує на сказ, сновигає лісом і ку-

сає всіх, хто лиш трапиться по дорозі. Навіть тигри ховаються геть, коли скаженіє малий Табакі, бо для дикого звіра немає нічого гіршого за сказ.

Звірі звуть цю хворобу «дівані» — й тікають від неї світ за очі.

— Гаразд, заходь, — суворо відповів Батько-Вовк. — Тільки їжі тут немає.

— Для вовка немає, — відказав Табакі, — а для такого горопахи, як я, й гола кістка — добрий бенкет! Хіба личить нам, Гідур-логам — шакалам, вередувати?

Він проліз у глиб печери, знайшов оленячу кістку з рештками м'яса і взявся весело гризти її.

— Дякую за частунок! — промовив він, облизуючись. — Які гарні ваші шляхетні діточки! Які великі в них очі! А вони ще такі малесенькі! Ні, ні, я пам'ятаю, що царські діти змалечку вже дорослі.

А Табакі знав незгірше за будь-кого, що отак вихвалити дітей — недобра прикмета, — й тепер залюбки дивився, як збентежились Мати-Вовчиця й Батько-Вовк. Він мовчки сидів, радіючи, що наврочив біду на інших, — і нарешті злосливо сказав:

— Великий Шер-Хан змінив свої ловища. Цього місяця він полюватиме тут, у горах. Він сам це мені сказав.

Шер-Ханом звали тигра, що жив за двадцять миль від печери, біля річки Вайнганга.

— Він не має права! — сердито почав Батько-Вовк. — По Закону Джунглів він не може міняти місце полювання, нікого не попередивши. Він перелякає всю дичину на десять миль навкруги, а мені... мені ж за двох тепер треба полювати!

— Недарма моя мати прозивала його «Лантрі» — Кульгавим, — спокійно сказала Мати-Вовчиця. — Він зро-

ду кульгає на одну ногу. Через те й полює він тільки на свійську худобу. Селяни по берегах Вайнганґи злі на нього, а тепер і в нас почнеться те саме: люди нишпоритимуть за ним по всіх джунглях, а нам з нашими дітьми доведеться тікати світ за очі, коли підпалять траву. Йй-право, щира дяка Шер-Ханові!

— Чи переказати йому вашу дяку? — спитав Табакі.

— Геть! — гаркнув Батько-Вовк. — Іди геть і полюй зі своїм хазяїном. Досить ти сьогодні шкоди наробив!

— Що ж, піду, — спокійненько відповів Табакі. — Ви й самі скоро почувете Шер-Хана там, у хащі. Даремно я старався, переказував вам цю новину!

Батько-Вовк нашорошив вуха: внизу, в долині, що сходила до річки, він почув сухе, люте, рвучке, сумне гарчання тигра, що нічого не спіймав — але нітрохи не соромиться того, що це вже відомо геть усім джунглям.

— От дурень! — мовив Батько-Вовк. — Отак галасувати на нічній роботі! Чи не думає він, що наші олені схожі на отих гладких буйволів із Вайнганґи?

— Цить! Він пильнує не буйвола і не оленя, — відповіла Мати-Вовчиця. — Він пильнує людину.

Тим часом гарчання стало глухе — воно лунало немовби зусібіч.

Це був той самий тигрячий рев, що лякає циган та дроворубів, які сплять просто неба, а часом змушує їх бігти в самісіньку пашу тигра.

— Людину? — сказав Батько-Вовк, вишкіривши всі свої білі зуби. — Мало йому жуків та жаб на ставках, — ач, людину знадобилось пильнувати, ще й у наших ловищах!

Закон Джунглів, що нічого не наказує без причини, дозволяє звірям полювати на людину лиш тоді, коли вони вчать своїх дітей убивати.

Проте й тоді звір не може вбивати людину там, де полює його зграя чи плем'я. Адже після такого вбивства рано чи пізно з'являються білі люди з рушницями, на слонах, і смагляві люди з бубнами, ракетами й смолоскипами. Лихо тоді всім джунглям! А звірі ще кажуть, що людина — найслабкіша та найбеззахисніша з усіх живих істот, і чіпати її справжньому мисливцеві не личить. А ще вони кажуть — і це правда! — що людожери з часом стають шолудиві, і в них випадають зуби.

Гарчання стало ще гучнішим — і закінчилося лютим «А-а-а!», криком тигра, готового скочити на здобич. Аж тут почулося виття, нітрохи не схоже на тигряче, — Шер-Ханове виття!

— Він промахнувся, — мовила Мати-Вовчиця. — Що сталося?

Батько-Вовк одбіг на кілька кроків убік — і почув, як Шер-Хан розлючено гарчить, продираючись крізь кущі.

— Цей дурень обпалив собі лапи. Стрибнув, бач, іздуру у вогнище дроворуба! — пирхнув Батько-Вовк. — Ще й Табакі з ним.

— Хтось лізе на гору! — мовила Мати-Вовчиця, нашорошивши одне вухо. — Приготуйся!

Кущі тихенько зашурхотіли, й Батько-Вовк присів, готуючися стрибнути. А далі, — якби ви стежили за ним, то побачили б найдивовижнішу річ у світі — як вовк зупинився посередині стрибка! Він кинувся вперед — ще не знаючи, на що саме, — а потім раптово зупинився. Вишло так, що він підскочив угору — футів* десь на чотири чи п'ять — і сів на тім самім місці.

— Людина! — гаркнув він. — Людське дитинча. Диви!

* Фут — британська й американська міра довжини; 1 фут = 30,48 см.

Просто перед ним, тримаючись за гілку, стояла гола смаглява дитина — така, що ледве-ледве навчилася ходити, — жива м'якенька грудка, яка ніколи ще не заглядала до вовчого лігва нічної пори. Дитина поглянула в очі Батькові-Вовку — і засміялася.

— Оце і є людське дитинча? — спитала Мати-Вовчиця. — Я ніколи їх не бачила. Неси-но його сюди!

Вовк, що звик носити своїх вовченят, може — коли треба — взяти в зуби яйце, не роздавивши його. Хоча ще-

лепи Батька-Вовка стиснули спинку дитини, на її шкірі не було й подряпини, коли він поклав маля між вовчєнє-тєми.

— Яке маленьке! Зовсім голе, а яке ж хоробре! — лє-гїдно мовила Мати-Вовчиця, поки дитина пробиралєся мїж вовчєнєтєми до її теплого боку. — Ої! Він сє разом з їншими! То ось яке воно, людське дитинча! Яка ще вовчиця могла б похвалитєся, що в її виводку є людське дитя!

— Чув я, що рєнїш таке траплялося, та не в нашїй згрєї ї не за наших часїв, — вїдповїв Батько-Вовк. — Воно гєть безволосє, і я можу їого розчєвити одним ляпанцєм. Пог-лянь, воно дивитєся ї не боїтєся!

Мїсєчне свїтло померкло на входї до печери: Шєр-Хє-нова широка голова загородила їого. Позаду верещєв Табєкї:

— Панє мїй, панє, воно сюди побїгло!

— Шєр-Хєн зробив нам велику лєску, — сказєв Батько Вовк, але очї їого сердито блиснули. — Що трєба Шєр-Хє-новї?

— Моя здобич! Сюди забігла людська дитина, — відповів Шер-Хан. — Її батьки втекли. Віддайте її мені!

Шер-Хан і справді — як говорив Батько-Вовк — стрибнув до вогнища дроворуба, обпалив собі лапи й тепер лютував. Та Батько-Вовк добре знав, що вхід до печери для тигра завузький. Навіть і зараз Шер-Хан не міг поворухнути ні плечем, ні лапою — наче людина, що надумала б битися в бочці.

— Вовки — народ вільний, — сказав Батько-Вовк. — Вони коряться лише Проводиреві Зграї, а не всякому смугастому людожерові. Дитина наша — схочемо, самі її вб'ємо!

— Схочете, не схочете — що мені до того? Присягаюся буйволом, щойно мною вбитим, — чи довго мені стояти біля вашого собачого лігва й чекати своєї здобичі? Це я говорю, Шер-Хан!

ЗМІСТ

Розділ 1. БРАТИ МАУГЛІ.....	5
Розділ 2. ПОЛЮВАННЯ КАА.....	39
Розділ 3. ТИГР! ТИГР!.....	74
Розділ 4. ЯК СТРАХ ПРИЙШОВ У ДЖУНГЛІ.....	98
Розділ 5. НАВАЛА ДЖУНГЛІВ.....	122
Розділ 6. КНЯЗІВСЬКИЙ АНКАС.....	156
Розділ 7. РУДІ СОБАКИ... ..	181
Розділ 8. ВЕСНЯНИЙ БІГ.....	215

